

“मीठे बच्चे- बाबाले तिमीलाई नयाँ दुनियाँको लागि राजयोग सिकाइरहनु भएको छ, त्यसैले यस पुरानो दुनियाँको विनाश पनि अवश्य हुनु छ।”

प्रश्न:- मनुष्यहरूमा कुनचाहिँ एउटा राम्रो बानी परेको छ, तर त्यसबाट पनि प्राप्ति हुँदैन?

उत्तर:- मनुष्यहरूमा भगवानलाई याद गर्ने मानौं बानी परेको छ। जब कुनै कुरा हुन्छ भने भनिदिन्छन्- हे भगवान्! सामुन्ने शिवलिङ्ग आउँछ तर यथार्थ पहिचान नहुनाको कारणले प्राप्ति हुँदैन फेरि भन्छन्- सुख-दुःख सबै उहाँले नै दिनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूले अब यस्तो भन्न सक्दैनौ।

ओम् शान्ति। बाबा जसलाई रचयिता भनिन्छ, कसको रचयिता? नयाँ दुनियाँको रचयिता। नयाँ दुनियाँलाई भनिन्छ स्वर्ग वा सुखधाम। नाम भन्छन् तर बुझ्दैनन्। कृष्णको मन्दिरलाई पनि सुखधाम भन्छन्। अब त्यो त भयो सानो मन्दिर। कृष्ण त विश्वको मालिक थिए। बेहदको मालिकलाई मानौं हदको मालिक बनाइदिन्छन्। कृष्णको सानो मन्दिरलाई सुखधाम भन्छन्। बुद्धिमा यो आउँदैन- उनी त विश्वको मालिक थिए। यहाँ नै थिए। तिमीलाई पनि पहिला केही थाहा थिएन। बाबालाई त सबैथोक थाहा छ। उहाँले सृष्टिको आदि मध्य अन्त्यलाई जान्नुहुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ, दुनियाँमा त यो पनि कसैलाई थाहा छैन- ब्रह्मा-विष्णु-शंकर को हुन्? शिव त हुनुहुन्छ उच्च भन्दा उच्च भगवान्। ठीक छ, फेरि प्रजापिता ब्रह्मा कहाँबाट आए? हुन् त मनुष्य नै। प्रजापिता ब्रह्मा त अवश्य यहाँ नै हुनुपर्छ नि, जसद्वारा ब्रह्मण पैदा हुन्छन्। प्रजापिताको मतलब नै हो मुखद्वारा एडप्ट गर्ने, तिमी हौ मुख वंशावली। अब तिमीलाई थाहा छ- कसरी ब्रह्मालाई बाबाले आफ्नो बनाएर मुख वंशावली बनाउनु भएको छ। यिनमा प्रवेश पनि गर्नुभयो फेरि भन्नुभयो- यी मेरा बच्चा पनि हुन्। तिमीलाई थाहा छ- ब्रह्मा नाम कसरी रहन गयो, कसरी पैदा भए, यो अरु कसैले जान्दैन। केवल महिमा गाउँछन्- परमपिता परमात्मा उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ, तर यो कसैको बुद्धिमा आउँदैन- उच्च भन्दा उच्च बाबा हुनुहुन्छ। हामी सबै आत्माहरूको उहाँ पिता हुनुहुन्छ। उहाँ पनि बिन्दुरूप नै हुनुहुन्छ, उहाँमा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान छ। यो ज्ञान पनि तिमीलाई अहिले मिलेको छ। पहिलो अलिकति पनि यो ज्ञान थिएन। मनुष्यले केवल भनिरहन्छन्- ब्रह्मा-विष्णु-शंकर, तर केही पनि जानेका छैनन्। त्यसैले उनीहरूलाई नै सम्झाउनु छ। अहिले तिमी समझदार बनेका छौ। जानेका छौ- बाबा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, जसले हामीलाई ज्ञान सुनाउनु हुन्छ, पढाउनु हुन्छ। यो राजयोग हो नै सत्ययुग नयाँ दुनियाँको लागि। त्यसैले अवश्य पुरानो दुनियाँको विनाश हुनुपर्छ। त्यसको लागि यो महाभारत लडाई हो। आधाकल्पदेखि लिएर तिमीले भक्तिमार्गको शास्त्र पढ्दै आएका हो। अहिले त बाबासँग डाइरेक्ट सुन्छौ। बाबाले कुनै शास्त्र बसेर सुनाउनुहुन्न। जप-तप गर्न, शास्त्र आदि पढ्नु- यो सबै भक्ति हो। अब भक्तहरूलाई भक्तिको फल मिल्नुपर्छ किनकि मेहनत गर्छन् नै भगवानसँग मिल्नको लागि। ज्ञानद्वारा हुन्छ सद्गति। ज्ञान र भक्ति दुवै सँगै चल्न सक्दैन। अहिले हो नै भक्तिको राज्य। सबै भक्त हुन्। हरेकको मुखबाट ओ गड फादर! अवश्य निस्कन्छ। अब तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- बाबाले आफ्नो परिचय दिनुभएको छ- म सानो बिन्दु हुँ। मलाई नै ज्ञानका सागर भन्छन्। म बिन्दुमा सारा ज्ञान भरिएको छ। आत्मामा नै ज्ञान रहन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- उहाँलाई परमपिता परमात्मा भनिन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ सुप्रीम सोल अर्थात् सबैभन्दा उच्च। पतित-पावन बाबा नै सुप्रीम हुनुहुन्छ नि। मनुष्यहरूले हे भगवान्! भन्छन् भने शिवलिंग नै याद आउँछ। त्यो पनि यथार्थ रीतिसँग होइन। एउटै बानी परेको छ- भगवानलाई याद गर्नुपर्छ। भगवानले नै सुख-दुःख दिनुहुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूले यस्तो होइन भन्छौ। तिमीलाई थाहा छ- बाबा त सुखदाता हुनुहुन्छ। सत्ययुगमा सुखधाम थियो। त्यहाँ दुःखको नाम थिएन। कलियुगमा हुन्छ नै दुःख, यहाँ सुख नै छैन। उच्च भन्दा उच्च भगवान, उहाँ हुनुहुन्छ सर्व आत्माहरूका बाबा। यो कसैलाई थाहा छैन- आत्माहरूका बाबा पनि हुनुहुन्छ। भन्छन् पनि- हामी सबै ब्रह्मर्स हौं। त्यसैले अवश्य सबै एक बाबाका सन्तान ठहरिए नि। कसैले फेरि भनिदिन्छन्- उहाँ त सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, तिमीमा पनि हुनुहुन्छ, ममा पनि हुनुहुन्छ...। अरे, तिमी त आत्मा हौ, यो तिम्रो शरीर हो फेरि तेस्रो चीज कसरी हुन सक्छ! आत्मालाई परमात्मा कहाँ भनिन्छ र? जीव आत्मा भनिन्छ। जीव परमात्मा भनिदैन। फेरि परमात्मा सर्वव्यापी कसरी हुन सक्छ! बाबा सर्वव्यापी भएको भए फेरि फादरहुड हुन जान्छ। फादरलाई फादरबाट वर्सा कहाँ मिल्छ र! बाबासँग त

बच्चालाई नै वर्सा लिन्छ। सबै फादर कसरी हुन सक्छन्। यति सानो कुरा पनि कसैको समझमा आउँदैन। तब बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरु! मैले आज भन्दा ५ हजार वर्ष पहिला तिमीलाई कति समझदार बनाएको थिएँ। तिमी एभर हेल्दी, वेल्दी, समझदार थियो। यो भन्दा धेरै समझदार कोही हुन सक्दैन। तिमीलाई अहिले जुन समझ मिल्छ, यो फेरि त्यहाँ हुँदैन। त्यहाँ यो कहाँ थाहा हुन्छ र- हामी फेरि गिर्छौं। यो थाहा भए त फेरि सुखको महसुसता नै हुँदैन। यो ज्ञान फेरि प्रायः लोप हुन्छ। यो ज्ञानको ज्ञान केवल अहिले तिम्रो बुद्धिमा छ। ब्राह्मण नै अधिकारी हुन्छन्। तिम्रो बुद्धिमा छ- अब हामी ब्राह्मण वर्णका हौं। ब्राह्मणहरुलाई नै बाबाले ज्ञान सुनाउनु हुन्छ। ब्राह्मणले फेरि सबैलाई सुनाउँछन्। गायन पनि छ- भगवानले आएर स्वर्गको स्थापना गर्नुभएको थियो, रोजयोग सिकाउनु भएको थियो। हेर, कृष्ण जयन्ती मनाउँछन्, सम्झन्छन्- कृष्ण वैकुण्ठको मालिक थिए, तर उनी विश्वको मालिक थिए- यो बुद्धिमा आउँदैन। जब उनीहरुको राज्य थियो त्यतिबेला अरु कुनै धर्म थिएन। उनको नै सारा विश्वमा राज्य थियो, जमुनाको किनारमा थियो। अब तिमीलाई यो कसले सम्झाइरहेको छ? भगवानुवाच। बाँकी त्यो जति पनि वेद-शास्त्र आदि सुनाउँछन्, ती हुन् भक्तिमार्गका। यहाँ त स्वयं भगवानले तिमीलाई सुनाइरहनु भएको छ। अहिले तिमीलाई थाहा छ- हामी पुरुषोत्तम बनिरहेका छौं। तिम्रो बुद्धिमा नै यो छ- हामी शान्तिधाममा रहन्छौं, फेरि हामी आएर २१ जन्मको प्रारब्ध भोग्छौं।

तिमी बच्चाहरु भित्र खुसीले गद्गद हुनुपर्छ- बेहदका बाबा, शिवबाबाले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। उहाँ ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्नुहुन्छ। यस्ता बाबा हाम्रो लागि आउनु भएको छ, त्यसैले खुसीले गद्गद हुन्छ। बाबालाई भन्छन्- बाबा हामीले हजुरलाई आफ्नो वारिस बनाएका छौं। बाबा बच्चाहरु माथि बलिहार जानुहुन्छ। बच्चाहरुले फेरि भन्छन्- भगवान हजुर जब आउनु हुन्छ, तब हामी हजुरमा समर्पित हुन्छौं अर्थात् हजुरलाई बच्चा बनाउँछौं। यिनले पनि आफ्ना बच्चाहरुलाई नै वारिस बनाउँछन्। बाबालाई वारिस कसरी बनाउने, यो पनि गहन कुरा हो। आफ्नो सबैथोक एक्सचेन्ज गर्नु- यसमा बुद्धिको काम हुन्छ। गरिबले त झट्टै एक्सचेन्ज गरेर लिइहाल्छन्, धनवानले मुश्किल मान्छन्, जबसम्म पूरा रीति ज्ञान लिँदैनन्। यति हिम्मत हुँदैन। गरिबले त झट्टै भनिदिन्छन्- बाबा हामीले त हजुरलाई नै वारिस बनाउँछौं। हामीसँग राखिएको नै के छ र। वारिस बनाएर फेरि आफ्नो शरीर निर्वाह पनि गर्नु छ। केवल ट्रस्टी सम्झेर रहनु छ। युक्तिहरु धेरै बताइरहनु हुन्छ। बाबाले त केवल देख्नुहुन्छ- कुनै पाप कर्ममा त पैसा खेर फाल्दैनन्? मनुष्यलाई पुण्य आत्मा बनाउनमा पैसा लगाउँछन्? सेवा पनि मर्यादापूर्वक गर्छन्? यो पूरा जाँच गरेर फेरि सबै राय दिनुहुन्छ। यिनले पनि धन्दामा ईश्वर अर्थ निकाल्थे नि। त्यो त थियो इनडाइरेक्ट। अहिले बाबा डाइरेक्ट आउनु भएको छ। मानिसहरुले सम्झन्छन्- हामीले जे जति गर्छौं, त्यसको फल ईश्वरले अर्को जन्ममा दिनुहुन्छ। कोही गरिब दुःखी छ भने सम्झन्छन्- कर्म नै यस्तो गरेको रहेछ। राम्रो कर्म गरेको भए ऊ सुखी हुने थियो। बाबाले तिमी बच्चाहरुलाई कर्मको गतिको विषयमा सम्झाउनु हुन्छ। रावण राज्यमा तिम्रा सबै कर्म विकर्म नै हुन्छन्। सत्ययुग र त्रेतामा रावण नै हुँदैन, त्यसैले त्यहाँ कुनै कर्म विकर्म हुँदैन। यहाँ जसले राम्रो कर्म गर्छन् उनीहरुलाई अल्पकालको लागि सुख मिल्छ। फेरि पनि कुनै न कुनै रोग, खटपेट त रहन्छ नै किनकि अल्पकालको सुख हो। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- यो रावण राज्य नै समाप्त हुने छ। राम राज्यको स्थापना शिवबाबाले गरिरहनु भएको छ। तिमीलाई थाहा छ- यो चक्र कसरी घुम्छ। भारतवर्ष नै फेरि गरिब हुन्छ। आज भन्दा ५ हजार वर्ष पहिला स्वर्ग थियो, यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। पहिलो गद्दी यिनको चल्यो थियो। कृष्ण राजकुमार फेरि स्वयंवर भएपछि राजा बने। नारायण नाम रहन गयो। यो पनि तिमीले अहिले बुझेका छौ, त्यसैले तिमीलाई आश्चर्य लाग्छ। बाबा, हजुरले सारा रचयिता र रचनाको ज्ञान सुनाउनु हुन्छ। हजुरले हामीलाई कति उच्च पढाइ पढाउनु हुन्छ। बलिहार जाऊ, मैले त एक बाबा सिवाय अरु कसैलाई याद गर्नु छैन। अन्त्यसम्म पढ्नु छ। अवश्य टिचरलाई याद गर्नुपर्छ। विद्यालयमा टिचरलाई याद गर्छन् नि। ती विद्यालयमा त कति टिचर हुन्छन्। हरेक विषयका टिचर अलग हुन्छन्। यहाँ त एउटै टिचर हुनुहुन्छ। कति लवली हुनुहुन्छ। बाबा लवली, टिचर लवली... पहिला भक्तिमार्गमा अन्धश्रद्धापूर्वक याद गर्थ्यौ। अहिले त डाइरेक्ट बाबा पढाउनु हुन्छ, त्यसैले कति खुसी हुनुपर्छ। फेरि पनि भन्छन्- बाबा भुल्छौं। थाहा छैन हाम्रो बुद्धिले हजुरलाई किन याद गर्दैन? गायन पनि गर्छन्- ईश्वरको गति-मति न्यारा छ। बाबा हजुरको गति र सदगतिको मत त धेरै अद्भुत छ। यस्तो बाबालाई याद गर्नुपर्छ। स्त्रीले आफ्नो पतिको गुण गाउँछिन् नि। धेरै राम्रो हुनुहुन्छ, यो-यो उहाँको सम्पत्ति छ, भित्र खुसी हुन्छ नि। उहाँ त पतिहरुका पति, बाबाको बाबा हुनुहुन्छ। उहाँबाट कति हामीलाई सुख मिल्छ। अरु सबैबाट त दुःख मिल्छ। हो, टिचरबाट सुख मिल्छ किनकि पढाइबाट आम्दानी हुन्छ। गुरु जहिले पनि बनाइन्छ वानप्रस्थमा।

बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- म वानप्रस्थीमा आएको हुँ। यिनी पनि वानप्रस्थी, म पनि वानप्रस्थी। यी सबै मेरा बच्चाहरू पनि वानप्रस्थी हुन्। बाबा, टिचर, गुरु तीनै सँगै हुनुहुन्छ। बाबा टिचर पनि बन्नुहुन्छ फेरि गुरु बनेर साथमा लैजानुहुन्छ। उहाँ एक बाबाको नै महिमा छ। यो कुरा अरु कुनै शास्त्र आदिमा छैन। बाबाले हरेक कुरा राम्रोसँग सम्झाउनु हुन्छ। यो भन्दा श्रेष्ठ ज्ञान कुनै छैन, न जान्नु पर्ने आवश्यकता नै छ। हामीले सबथोक जानेर विश्वको मालिक बन्छौं, अरु धेरै जानेर के गरौं! तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा यो हुनुपर्छ तब खुसीमा अनि त्यसै यादमा रहन्छौं। पुण्य आत्मा बन्नको लागि यादमा अवश्य रहनु पर्छ। मायाको धर्म हो तिम्रो योगलाई तोड्नु। योगमा नै मायाले विघ्न पर्छ। भुल्छौं। मायाको तुफान धेरै आउँछन्। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। सबैभन्दा अगाडि त यिनी छन्, त्यसैले यिनलाई सबै अनुभव हुन्छ। मेरो पासमा जब आउँछ, तब त सबैलाई सम्झाउँछु नि। यी सबै मायाका तुफान आउँछन्। बाबाको पासमा पनि आउँछ। तिम्रो पासमा पनि आउँछ। मायाको तुफान नै आएन, योग लागि नै रहयो भने कर्मातीत अवस्था भइहाल्छ। फेरि हामी यहाँ रहन सक्दैनौं। कर्मातीत अवस्था भएपछि त फेरि सबै जान्छन्। शिवको बरियाँतको गायन गरिएको छ नि। शिवबाबा आउनु हुन्छ, तब हामी सबै आत्माहरू जान्छौं। शिवबाबा आउनु हुन्छ नै सबैलाई लैजान। सत्ययुगमा यति आत्माहरू कहाँ हुन्छन् र! अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) शिवबाबालाई आफ्नो वारिस बनाएर सबथोक एक्सचेन्ज गरिदिनु छ। वारिस बनाएर शरीर निर्वाह पनि गर्नु छ। निमित्त सम्झेर रहनु छ। कुनै पनि पाप कर्ममा पैसा लगाउनु हुँदैन।

२) भित्र खुसीमा गुदगुदी भइरहोस्- स्ययं ज्ञानको सागर बाबाले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। पुण्य आत्मा बन्नको लागि यादमा रहनु छ, मायाको तुफानहरूसँग डराउनु छैन।

वरदान:- रूहानियतको स्थितिद्वारा व्यर्थ कुराको स्टक समाप्त गर्ने खुसीको खजानाले सम्पन्न भव
रूहानियतको स्थितिद्वारा व्यर्थ कुराको स्टकलाई समाप्त गर। नत्र एक-अर्काको अवगुणको वर्णन गर्दै बिमारीको कीटाणु वातावरणमा फैलाइरहने छौं, यसले वातावरण पावरफुल बन्ने छैन। तिम्रो पासमा अनेक भावनाले अनेक आत्माहरू आउँछन् तर तिम्रो तर्फबाट शुभ भावनाका कुराहरू नै लिएर जाऊन्। यो तब हुन्छ जब स्वयंको पासमा खुसीको कुराको स्टक जमा हुन्छ। यदि दिलमा कसैको प्रति कुनै व्यर्थ कुरा भयो भने त जहाँ बात (कुरा) हुन्छन् त्यहाँ बाप हुँदैन, पाप हुन्छ।

स्लोगन:- स्मृतिको स्विच अन छ भने मूड अफ हुन सक्दैन।